

Arrest

nr. 280 317 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. LESCRAUWAET
Koude Keukenstraat 13
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 6 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juni 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. LESCRAUWAET en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Fars afkomstig uit Teheran en bent u Iraans staatsburger. Jaren geleden kwam u op familiebezoek naar België. Uw broer D.(...) (O.V. (...)), die in het verleden in België twee keer tevergeefs om internationale bescherming verzocht, verblijft hier immers. Na dit bezoek van vijf dagen keerde u naar Iran terug. Tijdens een deelname aan een betoging in de universiteit waar u les volgde, werd u gearresteerd en zat u tussen de vijf en de zeven dagen vast. Dankzij connecties van uw invloedrijke vader die een beroemde filmregisseur is – hij maakt films in overeenstemming met de Iraanse normen en waarden –, kwam u vrij. Vrienden van u die tezelfdertijd werden gearresteerd, zoals onder meer een zekere M. S.(...), bleven langer dan u in de cel. Twee à drie maanden na uw vrijlating verliet u Iran legaal met een visum voor Italië. Op 19 november 2013 verzocht u in België een eerste maal om internationale bescherming. Hierin werd door de Dienst Vreemdelingenzaken een technische

weigeringsbeslissing genomen. In 2013 leerde u A. D.(...) (O.V. (...)), die hier legal verblijft, kennen. Op 3 januari 2014 verzocht u een tweede keer om internationale bescherming. In de loop van 2014 huwde u met A. (...). Dit was uw tweede huwelijk. Jullie woonden slechts korte tijd samen. Jullie tijd samen was vreselijk. Uw echtgenoot betaalde geen huur, jullie werden dakloos, uw echtgenoot verbraste al zijn bezittingen aan drugs en liet zich in met louche activiteiten. U werd depressief en raakte zelf ook aan de drugs. U verloor wel tien keer uw bewustzijn, waardoor u gehospitaliseerd moest worden. Toen u de laatste keer in een coma belandde, was voor uw vader de maat vol. Hij vroeg aan uw in België verblijvende broer om u terug naar Iran te sturen. De behandeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd door het Commissariaat-generaal beëindigd, omdat u op 4 augustus 2014 afstand deed van uw asielerzoek. U keerde naar Iran terug, waar u op de luchthaven werd ondervraagd. Uw vader betaalde een som geld, waardoor het initiële probleem waarom u in 2013 naar België was gevlucht van de baan was en u kon beschikken. Sindsdien had u nooit problemen meer met de Iraanse autoriteiten. U werd opgenomen om van de drugs af te kicken. U werd ook door een psychiater behandeld. Door uw depressie verliet u gedurende een zestal maanden uw huis niet. Enkele maanden na uw terugkeer naar Iran probeerde A. (...) via uw familie opnieuw contact met u op te nemen. Ook zijn familie smeekte voortdurend bij uw familie om A. (...) een nieuwe kans te geven. Uw moeder vroeg u daarom of ze hem uw Iraans nummer mocht doorgeven. U zag er geen graten in. Sindsdien begon u hem beetje bij beetje als iemand anders te zien. Hij zwoer dat hij geen drugs meer gebruikte en hij kon ook bewijzen dat hij werkte. U besloot hem te vertrouwen en wou ook uw huwelijk met hem redden. In 2017 of 2018 kwam A. (...) naar Turkije, waar u intussen al enige tijd verbleef en een huis huurde. Van daaruit trokken jullie samen naar Iran. Aangezien jullie in België gesloten huwelijk door uw schoonfamilie niet aanvaard werd, wilden ze dat jullie een islamitisch huwelijk afsloten. A. (...) had evenwel geen shenasnameh (geboorteboekje) waardoor jullie huwelijk niet bij een notaris konden laten registreren. Ofschoon u meermaals bij hem aandrong dat hij zijn shenasnameh in orde zou maken, wat hij niet deed, besloten jullie uiteindelijk een sigheh (tijdelijk huwelijk) van onbepaalde duur af te sluiten in een moskee in Teheran in het bijzijn van een geestelijke die A. (...) oom kende. Jullie kregen hiervan een bewijs, maar dit heeft u niet meer, omdat A. (...) het naar zijn moeder in Yazd had opgestuurd. Of dit huwelijk geregistreerd werd, weet u niet. A. (...) keerde hierna naar België terug. Vanuit Iran regelde u een gezinshereniging met uw echtgenoot. In 2020 kwam u naar België. Bij aankomst hier stelde u ogenblikkelijk vast dat A. (...) u een rad voor de ogen had gedraaid en dat hij in werkelijkheid niet was veranderd. U verliet hem ogenblikkelijk. Hij stuurde u gedurende enkele dagen dreigementen via sms. U stapte naar de politie, waardoor A. (...) een contactverbod opgelegd kreeg. A. (...) diende op zijn beurt klacht in tegen u, omdat hij meende dat u hem opgelicht en voorgelogen had door te zeggen dat u opnieuw met hem in België wilde samenwonen en dat uw eigenlijke bedoeling was om een verblijfsvergunning in België te verkrijgen. Deze verblijfsvergunning liep af op 23 november 2021. U verzocht op 14 september 2021 een derde maal om internationale bescherming. Intussen zijn A. (...) en u officieel gescheiden – A. (...) kwam niet naar de rechtbank voor de scheiding, omdat hij er tegen is, waardoor de echtscheiding langer dan nodig aansleepte – en bent u samen met B. S. (...), met wie u samenwoont. Jullie zijn van plan te huwen. In de ogen van A. (...) en zijn familie bedriegt u hem, omdat jullie in hun ogen nog steeds getrouwd zijn. Op dergelijk bedrog staat in Iran de doodstraf. U weet evenwel niet of uw huwelijk geregistreerd staat waardoor u evenmin weet of u bij terugkeer vanwege de autoriteiten iets moet vrezen, maar u twijfelt er, gelet op de frequentie van eremoorden in Iran, niet aan dat A. (...) en zijn familie, en meer bepaald zijn oom, u bij terugkeer naar Iran zullen vermoorden. A. (...) heeft immers gezworen dat hij u bij een scheiding iets zou aandoen en hij is de afgelopen jaren een aantal keer naar Iran gereisd.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielerlaas legde u de volgende documenten neer: uw paspoort met een Schengenvizum geldig vanaf 20 september 2020; uw shenasnameh (geboorteboekje), met vermelding van uw eerste huwelijk en scheiding, maar zonder vermelding van uw huwelijk met A. (...); uw mellikaart (nationale kaart); drie screenshots met dreigberichten die door A. (...) op 14 oktober 2020 via WhatsApp werden verstuurd; een bewijs van de door u tegen A. (...) ingediende klacht bij de politie van Lier d.d. 2 december 2020; een uitnodiging tot verhoor van de lokale politie van Brugge na A. (...)’s klacht tegen u en uw in het kader van dit verhoor op 1 april 2021 afgelegde schriftelijke verklaringen; een attest van het CAW te Lier ter staving van uw vraag om steun nadat u bij uw ex was weggelopen en waaruit blijkt dat u op 18 november 2020 en op 2 december 2020 er op gesprek bent geweest; twee attesten waaruit blijkt dat u hier financiële steun heeft gekregen; uw Belgisch scheidingsvonnis waaruit onder meer blijkt dat u op 8 juli 2014 met A. (...) trouwde en dat uw ex in het kader van de echtscheidingsprocedure niet in de rechtbank kwam opdagen; vier attesten waaruit blijkt dat u in januari 2021 in de psychiatrie werd opgenomen en sindsdien maandelijks opgevolgd wordt voor een angstproblematiek; een factuur d.d. 13 april 2021 ter staving van uw niet betaalde ziekenhuisopnames in 2014; en enkele documenten ter staving van uw actuele verblijfplaats in België waar u op dezelfde plaats woont als B. (...) S. (...).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van uw geheugenproblemen (CGVS, p. 4), moet er immers op worden gewezen dat de door u neergelegde stukken niet van aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Hieruit blijkt hoogstens dat u voor een angstproblematiek behandeld wordt, niets meer. Ofschoon hiernaar gevraagd (CGVS, p. 4), legde u bovendien geen medische stukken neer waaruit uw geheugenproblemen objectief afgeleid kunnen worden. Uit het geheel van uw verklaringen afgeleid op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u in staat was om logisch op de aan u gestelde vragen te antwoorden. U bevestigde overigens op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf ook, ofschoon u er wel degelijk verwees naar uw mentale problematieken en u er al medische stukken neerlegde ter staving van uw behandeling voor een angststoornis (verklaring DVZ 3e VIB, vragen 12 en 18), dat er voor wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst 'bijzondere procedure noden' DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw asielmotieven die u in het kader van uw tweede verzoek heeft ingeroepen. Bij uw tweede verzoek verklaarde u dat u op 13/8/1391 (3 november 2012) werd opgepakt en dat u twee dagen werd vastgehouden, waarna u gewoon werd vrijgelaten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Daarnaast verklaarde u dat u in Iran door een zekere M. S.(...), lid van de bassidj op de universiteit, werd verkracht, dat hij dit gefilmd had en dat hij ermee gedreigd had om dit op YouTube te zetten, omdat hij wilde dat u namen doorgaf van studenten die politiek actief waren of aan betogingen tegen het regime deelnamen. U verklaarde toen ook nog illegaal gereisd te hebben: eerst nam u de bus en daarna reisde u vanaf Turkije tot België in een vrachtwagen waardoor u niet wist via welke landen u had gereisd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 33). Bij uw derde verzoek zei u evenwel op het Commissariaat-generaal dat u na uw arrestatie tijdens een betoging tussen de vijf en de zeven dagen vastzat: het was onmogelijk dat u minder dan vijf dagen vastzat. U kwam vrij na een interventie van uw invloedrijke vader (CGVS, p. 3-4). Gevraagd of u M. S.(...) kende, zei u dat hij een vriend en klasgenoot was, die samen met u werd gearresteerd tijdens de voornoemde betoging en dat hij nooit voor u problemen had veroorzaakt (CGVS, p. 6). U verklaarde tot slot dat u in 2013 legaal met een visum voor Italië en met het vliegtuig had gereisd (CGVS, p. 5). Gelet op deze flagrante tegenstrijdigheden staat uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk op de helling.

Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk via een sigheh, afgesloten in 2017 of 2018 in Iran, een huwelijksband met A.(...) te hebben. U legde hierover immers warrige, bevreemdende en zelfs tegenstrijdige verklaringen over af.

Naast het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van deze sigheh en ter staving van A.(...)'s reis naar Iran in 2017 of 2018 (CGVS, p. 9; p. 17; p. 19) en naast het opvallende feit dat u over de door jullie afgesloten sigheh op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld hoewel u er op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen werd dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek aan te brengen (verklaring DVZ 3e VIB, vragen 15 en 16), kan er immers gewezen worden op de inhoud van uw (Belgisch) echtscheidingsvonnis. Hieruit blijkt vreemd genoeg dat u en A.(...) al sinds 4 juni 2015 feitelijk gescheiden zijn en sedertdien niet meer feitelijk herenigd zijn geweest. Nergens in dit vonnis staat iets over een verzoening tussen jullie sindsdien noch over het door jullie afgesloten tijdelijk huwelijk in Iran. Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan dat uw advocaten in uw plaats praatten en dat er u in de rechtbank niets over gevraagd werd (CGVS, p. 11), hetgeen uiteraard niet om een overtuigende rechtvaardiging gaat, aangezien uw advocaten, aan wie u naar eigen zeggen alles had verteld, uw versie van de feiten weergeven. Weinig aannemelijk is ook dat, ofschoon uw vader geëist zou hebben dat u in 2014 naar Iran terugkeerde, omdat hij en bij uitbreiding uw familie beseften dat uw leven door uw relatie met A.(...) in gevaar was, A.(...) nauwelijks enkele maanden later al aan uw ouders uw nieuw Iraans telefoonnummer zou gevraagd hebben en uw moeder daarop aan u gevraagd zou hebben of zij hem uw nummer mocht doorgeven waarop u gezegd zou hebben dat dat geen probleem was waarna uw moeder uw telefoonnummer aan A.(...) bezorgd zou hebben. Dat uw moeder, gelet op de context van uw terugkeer naar Iran waarna u in een ontwenningsskliniek werd opgenomen, een behandeling van een psychiater nodig had en zes maanden lang uw huis niet verliet omdat u zo ziek en depressief was, aan A.(...) al na twee of drie maanden na uw terugkeer uit België uw nieuw Iraans

telefoonnummer zou doorgegeven hebben (CGVS, p. 13-14), kan, zelfs al zou ook zijn familie met uw familie contact opgenomen hebben om te smeken dat jullie A.(...) een nieuwe kans zouden geven, zoals u beweerde (CGVS, p. 14), slechts heel moeilijk overtuigen. Enigszins eigenaardig is ook dat, ofschoon A.(...)'s familie volgens u geen waarde hechtte aan het door jullie in België afgesloten wettelijk huwelijk, zijn familie na jullie feitelijke scheiding gedurende een bepaalde periode bij uw familie constant gesmeekt zou hebben om hun zoon een nieuwe kans te geven (CGVS, p. 14-15). Verder legde u weinig overtuigende verklaringen af over uw motieven om een sigheh af te sluiten. Toen u gevraagd werd waarom het nodig was dat A.(...) in 2017 of 2018 naar Iran kwam en waarom u toen niet zelf naar België was gegaan, antwoordde u dat u nog geen volledig vertrouwen in hem had. Ook verklaarde u dat voor u het Belgisch huwelijk goed genoeg was, maar dat uw schoonfamilie jullie onder druk zette om een islamitisch huwelijk af te sluiten. Verder verklaarde u dat uw vader tegen het afsluiten van een sigheh was (CGVS, p. 9; p. 16) en dat u eigenlijk een normaal (permanent) huwelijk wilde afsluiten, maar dat dat niet ging omdat A.(...) geen shenasnameh had en ofschoon u aangedrongen had, hij geen shenasnameh regelde. U voegde hieraan toe dat men van A.(...) alles kon verwachten: het kon zelfs zijn dat hij een shenasnameh had, maar dat hij die voor u verborgen hield. (CGVS, p. 15-16). Dat u, hoewel u het Belgisch huwelijk voldoende vond, hoewel uw vader tegen een sigheh was, hoewel u A.(...) nog steeds niet volledig vertrouwde en men alles van hem kon verwachten, hoewel hij ondanks uw aandringen maar geen shenasnameh regelde om een permanent huwelijk te kunnen afsluiten en hoewel hij het was die een islamitisch huwelijk wilde, en niet u, alsnog een sigheh zou afgesloten hebben, volgens u om hem een nieuwe kans te geven en omdat u geen tweede keer wilde scheiden, kan slechts moeilijk overtuigen. Tot slot zijn uw verklaringen over het plaatsvinden van de sigheh zelf ontoereikend. Zo kende u niet eens de naam van (de straat van) de moskee waar uw huwelijk afgesloten werd noch de naam van de imam die jullie huwelijk inwijdde. Nochtans zou dit een kennis van A.(...)'s familie, en meer bepaald van zijn oom, geweest zijn (CGVS, p. 16; p. 18). Opvallend in dit verband is bovendien dat, ofschoon, zoals aangehaald, uw schoonfamilie aandrang op een islamitisch huwelijk, niemand van uw schoonfamilie hierbij aanwezig was (CGVS, p. 17). Waarom het huwelijk in Teheran, en niet in Yazd waar uw schoonfamilie woont, plaatsvond, kon u tot slot evenmin uitleggen. U zei in dit verband enkel dat dit aan A.(...) zelf gevraagd moest worden (CGVS, p. 17).

Over de modaliteiten om uw sigheh te ontbinden legde u evenmin overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u zich nooit geïnformeerd heeft over de manier waarop een sigheh ontbonden kan worden. U had zich evenmin geïnformeerd bij uw invloedrijke vader, omdat hij van bij het begin tegen het afsluiten van een sigheh was. Ofschoon u in eerste instantie gezegd had dat u zich nooit had geïnformeerd, zei u onmiddellijk hierna plots dat u zich toch bij uw broer geïnformeerd had, die u gezegd had dat u met het papier dat u ten tijde van het afsluiten van de sigheh had gekregen naar Iran moest gaan om uw huwelijk te laten ontbinden. U had dit papier evenwel niet meer en u wist bovendien niet of uw sigheh ergens was geregistreerd (CGVS, p. 9). Hierop gevraagd waarom u aan uw invloedrijke vader niet had gevraagd om te informeren of die sigheh was geregistreerd – indien de sigheh niet was geregistreerd, had u immers sowieso geen probleem –, zei u enkel dat, zelfs al was het niet geregistreerd, u in de ogen van A.(...)'s familie nog steeds zijn echtgenote bent. Over eventuele stappen van uw vader om de registratie van de sigheh na te gaan, zei u toen evenwel niets (CGVS, p. 9). Onmiddellijk hierna werd u gevraagd naar een bewijs waaruit blijkt dat u inderdaad een officiële sigheh had afgesloten, waarop u zich afvroeg hoe u dit moest aanpakken. U werd er daarom op gewezen dat u zich gewoon moest informeren of uw sigheh geregistreerd staat. U engageerde zich om dat te doen en preciseerde dat u iemand zou sturen naar de moskee waar jullie trouwden, maar vroeg toen wel wat er zou gebeuren indien zo'n bewijs niet gevonden kon worden. Erop gewezen dat uw probleem dan opgelost was – er was dan immers geen sprake meer van uw sigheh – repliceerde u enkel dat uw problemen in de ogen van de protection officer van de baan waren en wees u erop dat u in het verleden dreigementen van A.(...) had gekregen (CGVS, p. 10). Nergens in deze replieken zei u dus dat uw vader al naar de moskee was geweest om de registratie van uw sigheh na te gaan (CGVS, p. 9-10). Later tijdens hetzelfde onderhoud zei u echter dat u uw vader had gevraagd om naar de moskee te gaan waar jullie sigheh afgesloten was, dat hij daarop naar de moskee was getrokken, maar dat hij die moskee en de imam op basis van uw beschrijving niet gevonden had. U voegde hieraan toe dat u dit gevraagd had om te zien of hij een bewijs van die sigheh kon verkrijgen en of hij die sigheh kon laten ontbinden. Uw vader zei u zelfs dat hij [in verband met uw probleem ten gevolge van uw sigheh] alles had gedaan wat kon (CGVS, p. 18). Voorgaande verklaringen zijn uiteraard niet coherent.

Gelet op het voorgaande, heeft u niet aangetoond daadwerkelijk in Iran een sigheh te hebben afgesloten. Aangezien uw vroegere schoonfamilie geen waarde hecht aan het Belgische huwelijk en aangezien u uitdrukkelijk stelde dat u de sigheh moest laten ontbinden om van uw schoonfamilie af te zijn (CGVS, p. 9), blijkt dan ook uit niets dat ze u heden als overspelige zouden beschouwen waardoor ze u zouden willen doden. Aangezien u uw sigheh niet heeft aangetoond, blijkt evenmin dat u bij terugkeer naar Iran

de autoriteiten zou moeten vrezen. U erkende immers niet te weten of u, indien uw sigheh niet geregistreerd zou zijn, wettelijk gezien bij terugkeer naar Iran ook maar iets zou riskeren (CGVS, p. 10). Dat u uw vrees door uw vroegere schoonfamilie vermoord te worden niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het volgende. Gevraagd wie van de familie van A.(...) u in Iran vreest, antwoordde u enkel A.(...) zelf en zijn oom. Aangezien A.(...) voornamelijk in België woont en werkt – hij gaat enkel naar Iran als hij vakantie heeft (CGVS, p. 7; p. 21) –, vreest u in Iran bijgevolg voornamelijk A.(...)'s oom. Het is dan ook opmerkelijk dat u betreffende het enige familielid van A.(...) dat u in Iran (permanent) zou kunnen belagen geen enkele informatie had. Zo wist u zelfs niet eens hoe hij heet, hoe oud hij is, waar in Yazd hij woont, hoe hij de imam die jullie getrouwd heeft kende, of hij soms naar Teheran komt, welke professionele activiteiten hij heeft, of hij al dan niet op pensioen is, met wie hij getrouwd is en hoeveel kinderen hij heeft (CGVS, p. 19-20). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Aangezien u niet de minste informatie had over uw enige potentiële belager die permanent in Iran verblijft, heeft u uw vrees voor deze belager dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Betreffende uw vrees voor A.(...), die u in België al dreigementen heeft verstuurd waardoor hij een contactverbod kreeg, werd u er voorts tijdens uw onderhoud op gewezen dat u in Iran verderaf verwijderd zou zijn van hem dan hier in België. U repliceerde dat u hier niet bang bent omdat u weet dat hij hier niets kan doen, omdat hij hier bang is van het systeem en van de wet. Geconfronteerd met het feit dat ook in België al eremoorden plaatsgevonden hebben, kwam u niet verder dan te stellen dat de kans groter is in Iran (CGVS, p. 20). Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat A.(...) inderdaad bang zou zijn van de wet en van het systeem hier in België: hij leunde hier immers met valse asielrelazen, hij had een wapen, hij beschikte over handboeien, hij had voor 6000 euro aan valse munten, hij gebruikte valse biljetten en, als hij de politie hier tegenkwam, vluchtte hij een steegje in om de agenten te vermijden omdat hij in zijn huis drugs bewaarde en zelf ook drugs gebruikte (CGVS, p. 13; p. 20). U verwees ook naar zijn lange psychische voorgeschiedenis (CGVS, p. 21). Dat u geen angst verklaarde te hebben voor uw ex hier in België, terwijl hij hier volgens u ook niet aarzelt om zich in te laten met criminele activiteiten, terwijl u erkende dat hier ook al eremoorden plaatsgevonden hebben en terwijl hij een lange geschiedenis heeft van mentale problemen, ondermijnt dan ook aanzienlijk uw beweerde vrees ten aanzien van A.(...) in het algemeen. Indien u A.(...) werkelijk zou vrezen, kan immers aangenomen worden dat u hem hier in België ook zou vrezen. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat u niet eens wist of uw ex intussen een nieuwe partner heeft en u geen concrete aanwijzingen had dat hij ten tijde van uw persoonlijk onderhoud nog steeds kwaad op u was (CGVS, p. 21).

Zelfs al had u uw sigheh en uw vrees voor A.(...) en zijn oom aannemelijk gemaakt, quod non, dan nog blijkt uit niets dat u zich niet in Iran buiten uw door A.(...) gekende woonplaatsen uit het verleden, bijv. in een andere wijk van de miljoenenstad Teheran, zou kunnen vestigen om eventuele problemen met A.(...) en zijn oom te vermijden. Na een analyse van alle elementen kan namelijk worden gesteld dat het concept van intern vluchtalternatief op u kan worden toegepast, in overeenstemming met artikel 48/5, lid 3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Eerst en vooral bent u in staat om zich elders te vestigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u in Iran zelfstandig heeft gewoond en dat u ook al in Turkije in een huurwoning heeft gewoond. U was in het verleden ook in staat om meermaals naar België te reizen (CGVS, p. 3-5; p. 19-20). Er kan verder worden gesteld dat u geen vrees zou moeten koesteren in de overwogen hervestigingszone. Erop gewezen dat noch A.(...) noch zijn oom in Teheran woonden, stipte u aan dat u vreesde dat zijn oom uw nieuwe verblijfplaats zou kunnen achterhalen, mogelijks via kennissen en connecties (CGVS, p. 20). Dit is evenwel een blote bewering die u niet aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hierboven reeds is gebleken dat u niet de minste informatie had over A.(...)'s oom, zijn identiteit, zijn professionele activiteiten of zijn eventuele pensionering. Over zijn eventuele connecties kwam u niet verder dan dat het mogelijk was dat hij er had (CGVS, p. 20). Er kan dan ook niet worden ingezien hoe zijn oom uw eventueel nieuw adres zou kunnen achterhalen. Hierop gewezen, erkende u niet te weten hoe hij hierin zou kunnen slagen (CGVS, p. 20). Bijgevolg blijkt uit niets dat u buiten uw actueel door A.(...) gekende verblijfplaatsen uit het verleden in Teheran ook maar enige vrees voor vervolging of ernstige schade zou moeten koesteren. De beoogde hervestiging kan tot slot redelijk genoemd worden. Uit uw verklaringen blijkt dat u in Teheran in het verleden alleen heeft gewoond, er heeft gewerkt en dat u gesteund wordt door uw invloedrijke vader (CGVS, p. 2-3; p. 10-11). Uit niets blijkt bijgevolg dat het, rekening houdend met de algemene socio-economische toestand van het land, economisch voor u onmogelijk zou zijn om buiten uw door A.(...) en zijn oom gekende verblijfplaatsen uit het verleden een nieuw leven op te bouwen. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt bijgevolg dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat het voor u onmogelijk zou zijn om zich definitief elders binnen Teheran of daarbuiten te vestigen.

Indien u op basis van uw relatie en toekomstig huwelijk met B.S.(...) een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen, dient u de geëigende procedures zoals voorzien in de Vreemdelingenwet aan te wenden.

De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit, aan uw ziekenhuisopnames in 2014, aan uw burgerlijke staat, aan het feit dat uw echtscheiding in België conflictueus verliep waarbij uw ex A.(...) u in oktober 2020 bedreigde waarna u klacht tegen uw ex en uw ex tegen u klacht indiende, aan de door u in België ontvangen steun en aan het feit dat u in België op hetzelfde adres woont als B. S.(...), wordt niet getwijfeld. Dit doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw sigheh, aan het feit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer slachtoffer te worden van een door uw ex of zijn oom gepleegde eremoord en aan uw vestigingsalternatief. Dat u voor een angststoornis wordt behandeld, wordt evenmin betwijfeld. Uit niets blijkt evenwel dat u hiervoor in Iran niet zou kunnen behandeld worden, aangezien u er in het verleden al door een psychiater werd behandeld (CGVS, p. 14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoekster beroept zich in een eerste en enig middel op de:

*"- Schending van de artikelen 48/3 - 48/5 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (B.S. 31.12.1980, hierna Vreemdelingenwet)
- Schending van art. 1A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28.07.1951, goedgekeurd bij Wet van 26.06.1953 (B.S. 04.10.1953, hierna Conventie van Genève).
- Schending van art. 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van vluchtelingen dd. 31.01.1967, goedgekeurd bij Wet van 27.02.1967 (B.S. 03.05.1969).
- Schending van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming".*

Verzoekster vangt haar betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting inzake de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming.

Waar in de bestreden beslissing geoordeeld wordt dat aan verzoeksters Sigheh en de hierop gestoelde vrees geen geloof kan worden gehecht, voert verzoekster vervolgens aan:

"De argumentatie van het CGVS overtuigt niet.

Verzoekster is heden samen met dhr. B.S.(...). Dit is een grote schande in de ogen van Islamitische cultuur en al zeker in de ogen van verzoekster haar ex-echtgenoot en zijn extreem religieuze familie. Immers het feit dat verzoekster heden samenwoont met een andere man, terwijl het tijdelijk huwelijk voor onbepaalde duur, i.e. sigheh, tussen verzoekster en dhr. A.(...) niet ontbonden werd verklaard betekend overspel in de cultuur van verzoekster.

De gevolgen voor een vrouw zijn niet te onderschatten immers staat op overspel de doodstraf en worden heel wat eremoorden gepleegd.

De familie van dhr. A.(...) kan verzoekster vermoorden vanwege een onregelmatig huwelijk of abnormale relaties, zonder dat de Islamitische wetten verzoekster zullen steunen.

Integendeel, anno 2022, worden vrouwen zelf tot de dood gestenigd ter bestraffing van dit 'soort' gedrag. (...)

Verzoekster kreeg in het verleden al meerdere bedreigingen van zowel dhr. A.(...) als zijn oom.

De bewijzen hiervan werden tijdens het interview aangetoond.

Middels huidige procedure voegt verzoekster eveneens bewijs van de Sigheh dat werd afgesloten. Hiermee staat de huwelijksband tussen verzoekster en dhr. A.(...) voor de Iraan autoriteiten ontegensprekelijk vast.

Afgezien van de Sigheh, kan een Islamitisch huwelijk tussen verzoekster en dhr. A.(...) vermoed worden. Immers zijn er meerdere elementen die dit aantonen. Onder meer het feit dat in België weldegelijk een huwelijksrelatie bestond. Daarnaast staat het vast dat verzoekster terug ging naar Iran en dhr. A.(...) eveneens naar Iran reisde. Het is meer dan plausibel dat partijen op dat moment een Islamitisch huwelijk sloten gezien zij beide van Iranese afkomst waren en het gebruikelijk is om in die omstandigheden te huwen."

Omtrent het verwijt dat zij nagenoeg niets wist te vertellen over de oom van haar ex-echtgenoot, verklaart verzoekster:

"Dat verzoekster niet veel weet over de oom, neemt uiteraard niet weg dat hij veel weet over verzoekster.

Verzoekster is er standvastig van overtuigd dat de oom - zoals vele Iraniërs - een netwerk heeft en op één of andere manier wel te weten zal komen waar verzoekster vertoeft. Ook het intern vluchtalternatief zoals vooropgesteld door het CGVS overtuigd derhalve niet.

Bovendien in de Iraanse cultuur is het niet mogelijk voor een ongehuwde of gescheiden vrouw een appartement te huren. De facto zou verzoekster bij haar ouders moeten leven als een zondaar met een aanhoudende angst voor haar leven."

Met betrekking tot de motivering inzake het feit dat zij in België niet zo angstig is voor haar ex-echtgenoot, doet verzoekster gelden:

"Welnu, er zijn voldoende aanwijzingen dat haar ex-echtgenoot een zeer gewelddadige man is en zich in meerdere criminele activiteiten verweekt (wapenbezit, drugsfeiten, valse biljetten...). Dat verzoekster angstiger zou zijn voor hem in Iran is louter en alleen omwille van het feit dat zij in Iran niet zou gesteund/beschermd worden net omdat zij aanzien zal worden als overspelige vrouw, hetgeen enorm wordt afgedankt. Het is dan ook in die optiek dat verzoekster stelde minder angstig te zijn voor haar ex-echtgenoot hier in België.

De gegevens over dhr. A.(...) zijn duidelijk en ontegensprekelijk ernstig genoeg om te vrezen dat het om een zeer gewelddadige man gaat.

Verzoekster meent minstens in aanmerking te komen en voor subsidiaire bescherming ex. artikel 48/4 §1 Vreemdelingenwet.

Indien rekening gehouden wordt met de herkomst van verzoekster en omwille van de huidige precaire situatie in het land van herkomst dient verzoekster het statuut van subsidiaire bescherming toegekend te worden."

Verzoekster vervolgt:

"De beslissing van het CGVS behelst in casu geen daadwerkelijk onderzoek naar het concreet verhaal van verzoekster, doch beperkt zich tot het stellen dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig zou zijn. Fundamenteel komt de beoordeling van de gegrondheid van de vrees neer op het aanvaarden van het redelijkerwijs bestaan van het risico voor vervolging.

De bevoegde overheid moet uitmaken of het bestaan van een risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst redelijkerwijze kan worden aanvaard in acht genomen de objectieve gegevens die over het land van herkomst bekend zijn.

De bestreden beslissing vermeldt helemaal niets omtrent de objectieve gegevens van het land van herkomst zodat het maar zeer de vraag is of het CGVS ter zake enig onderzoek heeft gevoerd.

Zonder meer in verzoekster haar concreet geval beslist het CGVS dat een intern vluchtalternatief mogelijk is en dat verzoekster maar haar weg moet zoeken in een andere wijk van Teheran.

Dienaangaande verwijst verzoekster naar hierboven en het feit dat zij als overspelige respectievelijk ongehuwde/gescheiden vrouw geen appartement kan huren in Iran (supra)."

Verzoekster concludeert:

"Welnu, het staat ontegensprekelijk vast dat verzoekster onderworpen zal worden aan doodstraf, executie, dan wel onmenselijke of vernederend behandeling hetgeen blijft uit samenhang van bovenvermelde feiten.

Kort geresumeerd, zou verzoekster immers als 'overspelige' vrouw naar een land gerepatriëerd worden waar de doodstraf staat op dergelijke feiten, minstens eremoorden worden gepleegd zonder dat de Islamitische wetten enige bescherming bieden.

In hoofde van verzoekster bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk.

Minstens zal verzoekster onderworpen worden aan een reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4 Vreemdelingenwet.

Dat het CGVS in de bestreden beslissing aldus de Conventie van Genève schendt door vast te stellen dat verzoekster niet zou voldoen aan de criteria die werden vastgelegd in de Conventie van Genève en aan de criteria voor subsidiaire beschermingsstatus.

Dat het middel derhalve ernstig is."

2.2. Verzoekster vraagt op basis van het voorgaande om de bestreden beslissing te vernietigen en te hervormen en om haar te erkennen als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, minstens om aan haar de subsidiaire bescherming te verlenen overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3. Verzoekster voegt ter staving van haar betoog een kopie van de Sigheh die zij met haar ex-man aanging en een e-mail met een vertaling bij het verzoekschrift (bijlage 2).

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoekster preciseert niet welke bepaling(en) van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 zij *in casu* geschonden acht. Evenmin werkt zij uit waaruit deze schending zou bestaan. Bijgevolg wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. Dient voorts te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. Wat betreft de stukken die u neerlegt met betrekking tot uw mentale gezondheidstoestand en ter staving van uw geheugenproblemen (CGVS, p. 4), moet er immers op worden gewezen dat de door u neergelegde stukken niet van aard zijn om aan te tonen dat u niet bij machte zou zijn om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Hieruit blijkt hoogstens dat u voor een angstproblematiek behandeld wordt, niets meer. Ofschoon hiernaar gevraagd (CGVS, p. 4), legde u bovendien geen medische stukken neer waaruit uw geheugenproblemen objectief afgeleid kunnen worden. Uit het geheel van uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal blijkt voorts dat u in staat was om logisch op de aan u gestelde vragen te antwoorden. U bevestigde overigens op de Dienst Vreemdelingenzaken zelf ook, ofschoon u er wel degelijk verwees naar uw mentale problematieken en u er al medische stukken neerlegde ter staving van uw behandeling voor een angststoornis (verklaring DVZ 3e VIB, vragen 12 en 18), dat er voor wat u betreft geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (Vragenlijst ‘bijzondere procedure noden’ DVZ, vraag 1). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoekster onderneemt niet de minste poging teneinde deze motieven te weerleggen doch laat deze geheel ongemoeid. Derhalve blijven deze motieven onverminderd overeind.

Bijkomend kan in het kader van het voorgaande nog worden opgemerkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat haar voorgehouden psychische problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin reikt zij enig begin van bewijs aan waaruit kan worden afgeleid dat dergelijke vervolging of een eventueel gebrek aan behandeling enig verband zou vertonen met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden of zou kunnen lijden tot vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Tevens dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoeksters verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekster al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.4. Verzoekster stelt dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst omwille van haar relatie met B.S. Zij geeft aan problemen te riskeren en een vrees te koesteren omdat zij omwille van deze relatie als overspelige vrouw zal worden beschouwd en de doodstraf of eremoord riskeert in Iran, en dit omdat zij een Sigheh aanging met A. en omdat deze Sigheh nog niet ontbonden werd verklaard.

Dient in dit kader echter vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen als de geloofwaardigheid van haar concrete asielmotieven danig worden ondermijnd doordat verzoekster meermaals kennelijk en fundamenteel tegenstrijdige verklaringen aflegde over de asielmotieven die zij inriep in het kader van haar tweede verzoek om internationale bescherming. Dienaangaande, wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Vooreerst komt uw algemene geloofwaardigheid op de helling te staan door een aantal fundamentele tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw asielmotieven die u in het kader van uw tweede verzoek heeft ingeroepen. Bij uw tweede verzoek verklaarde u dat u op 13/8/1391 (3 november 2012) werd opgepakt en dat u twee dagen werd vastgehouden, waarna u gewoon werd vrijgelaten (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.1). Daarnaast verklaarde u dat u in Iran door een zekere M. S.(...), lid van de bassidj op de universiteit, werd verkracht, dat hij dit gefilmd had en dat hij ermee gedreigd had om dit op YouTube te zetten, omdat hij wilde dat u namen doorgaf van studenten die politiek actief waren of aan betogingen tegen het regime deelnamen. U verklaarde toen ook nog illegaal gereisd te hebben: eerst nam u de bus en daarna reisde u vanaf Turkije tot België in een vrachtwagen waardoor u niet wist via welke landen u had gereisd (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5; verklaring DVZ 2e VIB, vraag 33). Bij uw derde verzoek zei u evenwel op het Commissariaat-generaal dat u na uw arrestatie tijdens een betoging tussen de vijf en de zeven dagen vastzat: het was onmogelijk dat u minder dan vijf dagen vastzat. U kwam vrij na een interventie van uw invloedrijke vader (CGVS, p. 3-4). Gevraagd of u M. S.(...) kende, zei u dat hij een vriend en klasgenoot was, die samen met u werd gearresteerd tijdens de voornoemde betoging en dat hij nooit voor u problemen had veroorzaakt (CGVS, p. 6). U verklaarde tot slot dat u in 2013 legaal met een visum voor Italië en met het vliegtuig had gereisd (CGVS, p. 5). Gelet op deze flagrante tegenstrijdigheden staat uw algemene geloofwaardigheid aanzienlijk op de helling.”

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Derhalve blijven deze motieven onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast heeft u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk via een sigheh, afgesloten in 2017 of 2018 in Iran, een huwelijksband met A.(...) te hebben. U legde hierover immers warrige, bevreemdende en zelfs tegenstrijdige verklaringen over af.

Naast het ontbreken van enig begin van bewijs ter staving van deze sigheh en ter staving van A.(...)'s reis naar Iran in 2017 of 2018 (CGVS, p. 9; p. 17; p. 19) en naast het opvallende feit dat u over de door jullie afgesloten sigheh op de Dienst Vreemdelingenzaken niets heeft verteld hoewel u er op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen werd dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van uw volgend verzoek aan te brengen (verklaring DVZ 3e VIB, vragen 15 en 16), kan er immers gewezen worden op de inhoud van uw (Belgisch) echtscheidingsvonnis. Hieruit blijkt vreemd genoeg dat u en A.(...) al sinds 4 juni 2015 feitelijk gescheiden zijn en sedertdien niet meer feitelijk herenigd zijn geweest. Nergens in dit vonnis staat iets over een verzoening tussen jullie sindsdien noch over het door jullie afgesloten tijdelijk huwelijk in Iran. Hiermee geconfronteerd, kwam u niet verder dan dat uw advocaten in uw plaats praatten en dat er u in de rechtbank niets over gevraagd werd (CGVS, p. 11), hetgeen uiteraard niet om een overtuigende rechtvaardiging gaat, aangezien uw advocaten, aan wie u naar eigen zeggen alles had verteld, uw versie van de feiten weergeven. Weinig aannemelijk is ook dat, ofschoon uw vader geëist zou hebben dat u in 2014 naar Iran terugkeerde, omdat hij en bij uitbreiding uw familie beseften dat uw leven door uw relatie met A.(...) in gevaar was, A.(...) nauwelijks enkele maanden later al aan uw ouders uw nieuw Iraans telefoonnummer zou gevraagd hebben en uw moeder daarop aan u gevraagd zou hebben of zij hem uw nummer mocht doorgeven waarop u gezegd zou hebben dat dat geen probleem was waarna uw moeder uw telefoonnummer aan A.(...) bezorgd zou hebben. Dat uw moeder, gelet op de context van uw terugkeer naar Iran waarna u in een ontwenningsskliniek werd opgenomen, een behandeling van een psychiater nodig had en zes maanden lang uw huis niet verliet omdat u zo ziek en depressief was, aan A.(...) al na twee of drie maanden na uw terugkeer uit België uw nieuw Iraans telefoonnummer zou doorgegeven hebben (CGVS, p. 13-14), kan, zelfs al zou ook zijn familie met uw familie contact opgenomen hebben om te smeken dat jullie A.(...) een nieuwe kans zouden geven, zoals u beweerde (CGVS, p. 14), slechts heel moeilijk overtuigen. Enigszins eigenaardig is ook dat, ofschoon A.(...)'s familie volgens u geen waarde hechtte aan het door jullie in België afgesloten wettelijk huwelijk, zijn familie na jullie feitelijke scheiding gedurende een bepaalde periode bij uw familie constant gesmeekt zou hebben om hun zoon een nieuwe kans te geven (CGVS, p. 14-15). Verder legde u weinig overtuigende verklaringen af over uw motieven om een sigheh af te sluiten. Toen u gevraagd werd waarom het nodig was dat A.(...) in 2017 of 2018 naar Iran kwam en waarom u toen niet zelf naar België was gegaan, antwoordde u dat u nog geen volledig vertrouwen in hem had. Ook verklaarde u dat voor u het Belgisch huwelijk goed genoeg was, maar dat uw schoonfamilie jullie onder druk zette om een islamitisch huwelijk af te sluiten. Verder verklaarde u dat uw vader tegen het afsluiten van een sigheh was (CGVS, p. 9; p. 16) en dat u eigenlijk een normaal (permanent) huwelijk wilde afsluiten, maar dat dat niet

ging omdat A.(...) geen shenasnameh had en ofschoon u aangedrongen had, hij geen shenasnameh regelde. U voegde hieraan toe dat men van A.(...) alles kon verwachten: het kon zelfs zijn dat hij een shenasnameh had, maar dat hij die voor u verborgen hield. (CGVS, p. 15-16). Dat u, hoewel u het Belgisch huwelijk voldoende vond, hoewel uw vader tegen een sigheh was, hoewel u A.(...) nog steeds niet volledig vertrouwde en men alles van hem kon verwachten, hoewel hij ondanks uw aandringen maar geen shenasnameh regelde om een permanent huwelijk te kunnen afsluiten en hoewel hij het was die een islamitisch huwelijk wilde, en niet u, alsnog een sigheh zou afgesloten hebben, volgens u om hem een nieuwe kans te geven en omdat u geen tweede keer wilde scheiden, kan slechts moeilijk overtuigen. Tot slot zijn uw verklaringen over het plaatsvinden van de sigheh zelf ontoereikend. Zo kende u niet eens de naam van (de straat van) de moskee waar uw huwelijk afgesloten werd noch de naam van de imam die jullie huwelijk inwijdde. Nochtans zou dit een kennis van A.(...)'s familie, en meer bepaald van zijn oom, geweest zijn (CGVS, p. 16; p. 18). Opvallend in dit verband is bovendien dat, ofschoon, zoals aangehaald, uw schoonfamilie aandrong op een islamitisch huwelijk, niemand van uw schoonfamilie hierbij aanwezig was (CGVS, p. 17). Waarom het huwelijk in Teheran, en niet in Yazd waar uw schoonfamilie woont, plaatsvond, kon u tot slot evenmin uitleggen. U zei in dit verband enkel dat dit aan A.(...) zelf gevraagd moest worden (CGVS, p. 17).

Over de modaliteiten om uw sigheh te ontbinden legde u evenmin overtuigende verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat u zich nooit geïnformeerd heeft over de manier waarop een sigheh ontbonden kan worden. U had zich evenmin geïnformeerd bij uw invloedrijke vader, omdat hij van bij het begin tegen het afsluiten van een sigheh was. Ofschoon u in eerste instantie gezegd had dat u zich nooit had geïnformeerd, zei u onmiddellijk hierna plots dat u zich toch bij uw broer geïnformeerd had, die u gezegd had dat u met het papier dat u ten tijde van het afsluiten van de sigheh had gekregen naar Iran moest gaan om uw huwelijk te laten ontbinden. U had dit papier evenwel niet meer en u wist bovendien niet of uw sigheh ergens was geregistreerd (CGVS, p. 9). Hierop gevraagd waarom u aan uw invloedrijke vader niet had gevraagd om te informeren of die sigheh was geregistreerd – indien de sigheh niet was geregistreerd, had u immers sowieso geen probleem –, zei u enkel dat, zelfs al was het niet geregistreerd, u in de ogen van A.(...)'s familie nog steeds zijn echtgenote bent. Over eventuele stappen van uw vader om de registratie van de sigheh na te gaan, zei u toen evenwel niets (CGVS, p. 9). Onmiddellijk hierna werd u gevraagd naar een bewijs waaruit blijkt dat u inderdaad een officiële sigheh had afgesloten, waarop u zich afvroeg hoe u dit moest aanpakken. U werd er daarom op gewezen dat u zich gewoon moest informeren of uw sigheh geregistreerd staat. U engageerde zich om dat te doen en preciseerde dat u iemand zou sturen naar de moskee waar jullie trouwden, maar vroeg toen wel wat er zou gebeuren indien zo'n bewijs niet gevonden kon worden. Erop gewezen dat uw probleem dan opgelost was – er was dan immers geen sprake meer van uw sigheh – repliceerde u enkel dat uw problemen in de ogen van de protection officer van de baan waren en wees u erop dat u in het verleden dreigementen van A.(...) had gekregen (CGVS, p. 10). Nergens in deze replieken zei u dus dat uw vader al naar de moskee was geweest om de registratie van uw sigheh na te gaan (CGVS, p. 9-10). Later tijdens hetzelfde onderhoud zei u echter dat u uw vader had gevraagd om naar de moskee te gaan waar jullie sigheh afgesloten was, dat hij daarop naar de moskee was getrokken, maar dat hij die moskee en de imam op basis van uw beschrijving niet gevonden had. U voegde hieraan toe dat u dit gevraagd had om te zien of hij een bewijs van die sigheh kon verkrijgen en of hij die sigheh kon laten ontbinden. Uw vader zei u zelfs dat hij [in verband met uw probleem ten gevolge van uw sigheh] alles had gedaan wat kon (CGVS, p. 18). Voorgaande verklaringen zijn uiteraard niet coherent.

Gelet op het voorgaande, heeft u niet aangetoond daadwerkelijk in Iran een sigheh te hebben afgesloten. Aangezien uw vroegere schoonfamilie geen waarde hecht aan het Belgische huwelijk en aangezien u uitdrukkelijk stelde dat u de sigheh moest laten ontbinden om van uw schoonfamilie af te zijn (CGVS, p. 9), blijkt dan ook uit niets dat ze u heden als overspelige zouden beschouwen waardoor ze u zouden willen doden. Aangezien u uw sigheh niet heeft aangetoond, blijkt evenmin dat u bij terugkeer naar Iran de autoriteiten zou moeten vrezen. U erkende immers niet te weten of u, indien uw sigheh niet geregistreerd zou zijn, wettelijk gezien bij terugkeer naar Iran ook maar iets zou riskeren (CGVS, p. 10).” Verzoekster slaagt er hoegenaamd niet in om afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Waar verzoekster een attest bij het verzoekschrift voegt in een poging om haar beweerde Sigheh alsnog te staven, dient immers te worden opgemerkt dat aan dit attest niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht. Vooreerst brengt verzoekster dit attest slechts bij in de vorm van een kopie. Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ontbeert dit stuk aldus bewijswaarde. Dit geldt nog des te meer nu verzoekster niet de minste duiding verstrekt bij de wijze waarop en evenmin aantoonst hoe zij dit attest alsnog zou hebben kunnen bekomen. Bij het CGVS gaf zij in dit kader eerder nochtans duidelijk aan dat het nagenoeg onmogelijk was om zulk attest te bekomen, stelde zij dat zij de moskee waar zij deze Sigheh zou zijn aangegaan zelfs niet meer konden terugvinden, gaf zij aan dat haar vader reeds al het mogelijke had gedaan om een bewijs van haar Sigheh te bekomen en gaf zij aan dat zij niets meer konden doen om bewijzen te bekomen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.17-18).

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat het neergelegde attest een document betreft waarvan de herkomst niet kan worden nagegaan. Het betreft een stuk dat in wezen door eenieder, om het even waar en om het even wanneer kan zijn aangemaakt. Dient bovendien te worden vastgesteld dat de inhoud van dit stuk niet kan worden gerijmd met, en bijgevolg afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van, verzoeksters eerder afgelegde verklaringen met betrekking tot haar vermeende Sigheh. Ondanks dat verzoekster eerder beweerde dat zij deze Sigheh zou zijn aangegaan in 2017 of 2018 (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.7), stemt de Perzische datum zoals vermeld in het attest immers overeen met een datum in het jaar 2019 in de Gregoriaanse kalender. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat aan een document zoals het neergelegde attest hoogstens een ondersteunende bewijswaarde kan worden gehecht, met name het vermogen om intrinsiek geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten. Op zich kan dergelijk document echter niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van de asielmotieven te herstellen.

Verzoekster kan evenmin worden gevolgd in haar betoog dat een religieus huwelijk tussen haar en haar ex-man vermoed zou kunnen worden op grond van hun huwelijksverleden in België en het gegeven dat zij een tijd samen in Iran zouden hebben verbleven. Vooreerst kan in dit kader worden opgemerkt dat verzoekster bij het CGVS expliciet aangaf dat zij in het geheel niet kon aantonen dat A. ook en daadwerkelijk zou zijn teruggekeerd naar Iran (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.19). Ook in het kader van onderhavige beroepsprocedure toont zij zulks niet aan. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, in tegenstelling met wat verzoekster laat uitschijnen, uit het loutere geven dat verzoekster en haar ex-man gehuwd waren in België en dat zij nadien enige tijd samen in Iran zouden hebben vertoefd hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het aannemelijk zou zijn dat zij, in weerwil van de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen, in Iran toch een (tijdelijk) religieus huwelijk zouden zijn aangegaan.

Verzoekster laat deze veelheid aan concrete, pertinente en terechte vaststellingen voor het overige volledig onverlet. Derhalve blijven deze onverminderd overeind.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Dat u uw vrees door uw vroegere schoonfamilie vermoord te worden niet aannemelijk heeft gemaakt, blijkt tevens uit het volgende. Gevraagd wie van de familie van A.(...) u in Iran vreest, antwoordde u enkel A.(...) zelf en zijn oom. Aangezien A.(...) voornamelijk in België woont en werkt – hij gaat enkel naar Iran als hij vakantie heeft (CGVS, p. 7; p. 21) –, vreest u in Iran bijgevolg voornamelijk A.(...)'s oom. Het is dan ook opmerkelijk dat u betreffende het enige familielid van A.(...) dat u in Iran (permanent) zou kunnen belagen geen enkele informatie had. Zo wist u zelfs niet eens hoe hij heet, hoe oud hij is, waar in Yazd hij woont, hoe hij de imam die jullie getrouwd heeft kende, of hij soms naar Teheran komt, welke professionele activiteiten hij heeft, of hij al dan niet op pensioen is, met wie hij getrouwd is en hoeveel kinderen hij heeft (CGVS, p. 19-20). Nochtans kan van een verzoeker om internationale bescherming in alle redelijkheid verwacht worden dat hij of zij zich zo volledig mogelijk informeert over al deze aspecten die verband houden met de kern van zijn of haar vrees. Aangezien u niet de minste informatie had over uw enige potentiële belager die permanent in Iran verblijft, heeft u uw vrees voor deze belager dan ook niet aannemelijk gemaakt."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zo haar verklaarde problemen en vrees strookten met de werkelijkheid, mocht van verzoekster, dit in tegenstelling met wat zij zelf tracht te laten uitschijnen, redelijkerwijze weldegelijk worden verwacht dat zij zich terdege zou hebben geïnformeerd en bijgevolg veel beter op de hoogte zou zijn over haar voornaamste belager in Iran. Deze informatie is immers van cruciaal belang teneinde het risico in te schatten dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst beweert te lopen. Dat verzoekster desalniettemin naliet om zich te informeren over haar voornaamste belager in Iran en hierover niet de minste informatie kon verstrekken, laat dan ook niet toe nog enig geloof te hechten aan haar beweerde asielrelaas en vrees voor vervolging.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing op gerechtvaardigde wijze gemotiveerd:

"Betreffende uw vrees voor A.(...), die u in België al dreigementen heeft verstuurd waardoor hij een contactverbod kreeg, werd u er voorts tijdens uw onderhoud op gewezen dat u in Iran verderaf verwijderd zou zijn van hem dan hier in België. U repliceerde dat u hier niet bang bent omdat u weet dat hij hier niets kan doen, omdat hij hier bang is van het systeem en van de wet. Geconfronteerd met het feit dat ook in België al eremoorden plaatsgevonden hebben, kwam u niet verder dan te stellen dat de kans groter is in Iran (CGVS, p. 20). Bovendien heeft u niet aannemelijk gemaakt dat A.(...) inderdaad bang zou zijn van de wet en van het systeem hier in België: hij leude hier immers met valse asielrelazen, hij had een wapen, hij beschikte over handboeien, hij had voor 6000 euro aan valse munten, hij gebruikte valse biljetten en, als hij de politie hier tegenkwam, vluchtte hij een steegje in om de agenten te vermijden omdat hij in zijn huis drugs bewaarde en zelf ook drugs gebruikte (CGVS, p. 13; p. 20). U verwees ook naar zijn lange psychische voorgeschiedenis (CGVS, p. 21). Dat u geen angst verklaarde te hebben voor uw ex hier in

België, terwijl hij hier volgens u ook niet aarzelt om zich in te laten met criminele activiteiten, terwijl u erkende dat hier ook al eremoorden plaatsgevonden hebben en terwijl hij een lange geschiedenis heeft van mentale problemen, ondermijnt dan ook aanzienlijk uw beweerde vrees ten aanzien van A.(...) in het algemeen. Indien u A.(...) werkelijk zou vrezen, kan immers aangenomen worden dat u hem hier in België ook zou vrezen. Hieraan kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat u niet eens wist of uw ex intussen een nieuwe partner heeft en u geen concrete aanwijzingen had dat hij ten tijde van uw persoonlijk onderhoud nog steeds kwaad op u was (CGVS, p. 21)."

Verzoekster voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Dat zij in Iran omdat zij er als overspelige vrouw zou worden beschouwd minder steun en bijval zou kunnen genieten, doet, nog daargelaten dat zulks gelet op het voorgaande geenszins kan worden aangenomen, geen afbreuk aan het gegeven dat van haar mocht worden verwacht dat zij, zo haar zelfverklaarde vrees ten aanzien van haar ex-echtgenoot strookte met de waarheid, in België ook bang voor hem zou zijn. Verzoekster benadrukt in dit kader in het verzoekschrift bovendien andermaal zelf dat haar ex-man zeer gewelddadig is en zich alhier inlaat met tal van criminele activiteiten. Indien de door haar aangehaalde problemen en vrees waarachtig zouden zijn, is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster in België niet bang zou zijn voor haar ex-man.

Verzoekster laat de terechte vaststelling daarenboven geheel ongemoeid dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud niet eens bleek te weten of haar ex-man al dan niet reeds een nieuwe partner had en dat zij evenmin over concrete aanwijzingen bleek te beschikken dat hij nog kwaad op haar was. Bovendien gaf verzoekster tijdens dit persoonlijk onderhoud aan dat zij reeds sedert oktober 2020, hetzij twee jaren gelden, geen bedreigingen van haar ex-man meer had ontvangen (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.11). Gelet op deze vaststellingen, maakt verzoekster hoe dan ook niet aannemelijk dat haar ex-man, en bij uitbreiding diens familie, haar heden en bij een terugkeer naar Iran nog zou(den) wensen te viseren.

De voormelde vaststellingen volstaan in het kader van het devolutieve karakter van het voorliggende beroep om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde sigheh met haar ex-man, aan het gegeven dat zij ten gevolge hiervan bij een terugkeer naar Iran als overspelige vrouw zou worden beschouwd omwille van haar relatie met B.S. en aan de problemen en vrees die verzoekster ingevolge dit alles beweert te kennen. Derhalve is verzoeksters kritiek op de overige, overvloedige motieven ten grondslag van de bestreden beslissing, inzake de mogelijkheid van een intern vestigingsalternatief in hoofde van verzoekster, verder niet dienstig en kan deze op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

In zoverre verzoekster in het verzoekschrift daarnaast nog opmerkt dat het voor een ongehuwde vrouw onmogelijk zou zijn om een appartement te huren en dat zij daardoor gedwongen zou zijn om terug bij haar ouders in te trekken, dient te worden vastgesteld dat zij deze bewering op generlei wijze staft of onderbouwt. Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat verzoekster, gelet op het voorgaande, niet aantoonde dat zij, zo zij zou terugkeren naar haar ouders, aldaar zou riskeren te worden gevisieerd of vervolgd.

De overige door verzoekster neergelegde documenten en stukken, zoals opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoekster overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden, gezien verzoekster deze weerlegt noch betwist, door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

"De door u in het kader van uw asielverzoek neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit en uw nationaliteit, aan uw ziekenhuisopnames in 2014, aan uw burgerlijke staat, aan het feit dat uw echtscheiding in België conflictueus verliep waarbij uw ex A.(...) u in oktober 2020 bedreigde waarna u klacht tegen uw ex en uw ex tegen u klacht indiende, aan de door u in België ontvangen steun en aan het feit dat u in België op hetzelfde adres woont als B. S.(...), wordt niet getwijfeld. Dit doet echter geen afbreuk aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw sigheh, aan het feit dat u niet aannemelijk heeft gemaakt bij terugkeer slachtoffer te worden van een door uw ex of zijn oom gepleegde eremoord (...). Dat u voor een angststoornis wordt behandeld, wordt evenmin betwijfeld. Uit niets blijkt evenwel dat u hiervoor in Iran niet zou kunnen behandeld worden, aangezien u er in het verleden al door een psychiater werd behandeld (CGVS, p. 14)."

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haren hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.6. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT